

Arrest

nr. 54 260 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 1991 en heeft zich op 29 november 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 december 2010.

1.3. Op 17 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 december 2010 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bogota. Op uw twaalfde of dertiende zou u met uw familie naar Medellin zijn verhuisd om vervolgens rond uw achttiende naar de stad Manizales (Caldas) te verhuizen, alwaar uw familie heden nog steeds leeft. Rond uw negentiende zou het Farc hebben getracht u te rekruteren. Nadat u dit had geweigerd, zou men u beschoten hebben. U zou nog een zestal jaar in Manizales zijn blijven wonen alvorens in 1990 naar België te verhuizen. Hier zou u tot het jaar 2004 een verblijfsvergunning hebben gehad. In de periode 2004-2007 zou u in Spanje hebben gewoond. Na terugkomst in België zou u gemerkt hebben dat uw verblijfsvergunning niet meer geldig was. Sindsdien zou u illegaal in België hebben verbleven.

Na een politiecontrole werd u op 11 oktober 2010 aangehouden. U verklaarde zich vluchteling op 29 november 2010.

U verklaart heden bij terugkeer naar Colombia te vrezen om te worden gerekruteerd door het Farc.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee paspoorten voor, alsook een militaire kaart, bewijs van goed gedrag, identiteitskaart, rijbewijs, reisdocumenten, huwelijksakte en –certificaat. Eveneens legt u tal van documenten betreffende uw verblijf in België in de voorbije decennia neer.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen dat u reeds een twintigtal jaar in Europa verblijft en zich nooit vluchteling hebt verklaard. U stelt dat dit voorheen niet nodig was aangezien u op een andere manier een verblijfsvergunning bezat. Ook na 2007, toen u zonder verblijfsvergunning op het grondgebied verbleef, vroeg u geen asiel aan. U wijt dit aan het feit dat u op een antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken wachtte inzake uw aanvraag om uw oude verblijfsvergunning te kunnen heropenemen (p.2). Indien u werkelijk een nood aan bescherming zou hebben, kan verwacht worden dat u zich reeds eerder vluchteling zou hebben verklaard en u hier geen twintig jaar mee zou wachten. Ook na uw arrestatie op 11 oktober 2010 wachtte u overigens nog meer dan een maand alvorens zich vluchteling te verklaren. Ook dit roept twijfels op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Deze twijfel wordt verder bevestigd door uw verklaringen over de redenen die u zouden verhinderen terug te keren naar Colombia. U zou op uw negentiende problemen hebben gekend met het Farc, dat u wenste te rekruteren en u na uw weigering zou hebben beschoten. Uw verklaringen hierover ten aanzien van het Commissariaat-generaal blijken uitermate vaag. U wordt herhaaldelijk uitgenodigd over deze problemen te spreken, maar verder dan steeds vaagweg te herhalen dat men u wilde rekruteren en u dit weigerde, komt u niet (p.4-6). Dit doet verdere vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande.

Tevens mag het erg verbazen dat u stelt dat u na deze problemen nog een zestal jaar met uw familie op dezelfde plaats, Manizales, bent blijven wonen en in deze periode zelfs zeer vaak zonder enig probleem met uw grootouders op plantages ging werken in Farc-gebied (de zgn. rode zones; p.5-6). Indien u werkelijk een dermate ernstige vrees ten aanzien van het Farc, dat het blijkbaar als een prioriteit ziet om u in haar rangen op te nemen, zou hebben gehad, is dit hoogst onwaarschijnlijk. Dit doet wederom twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook sinds uw vertrek uit Colombia in 1990 heeft u geen enkele aanwijzing als zou u door het Farc worden geviseerd. U herhaalt dat het 'logisch' is dat ze u nog kennen en u nog zoeken, maar gevraagd waarop u deze stelling baseert, slaagt u er niet in concrete gegevens te verschaffen (p.4-5). Dat u niet één concrete indicatie voor uw vrees voor rekrutering door het Farc weet aan te brengen, doet wederom vragen rijzen bij de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien bent u nog twee keer naar Colombia teruggekeerd en verbleef u er bij uw familie in Manizales. Zowel het feit dat u terugkeerde naar Manizales als het feit dat u in deze periode geen problemen heeft gekend, roept twijfels op bij de ernst van uw bewering bij terugkeer naar Colombia vrijwel automatisch door het Farc te zullen worden gerekruteerd (p.2.). Wat dit betreft dient nog gewezen te worden op uw verklaringen in de vragenlijst (6 december 2010), waarin u het als een automatisme beschrijft dat het Farc mensen bij aankomst op de luchthaven in Bogota onmiddellijk rekruteert. Waarom u dan bij uw twee reizen naar Colombia niet met deze problematiek te maken heeft gehad, kan u niet op een ernstige manier ophelderen. U hiernaar gepeild verklaart dat het afhangt 'van de poort die men neemt' en of men 's nachts dan wel overdag toekomt (p.4).

Bovenvermelde opmerkingen leiden tot de conclusie dat uw asielmotieven weinig geloofwaardig zijn en u ze niet aannemelijk kan maken. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Wat uw aanvraag voor de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd.

Uit grondige en uitgebreide research door CEDOCA blijkt dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden bevinden, en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland (zie Subject Related Briefing CEDOCA: "Colombia. De actuele veiligheidssituatie", 24.06.2010). In bepaalde regio's van Colombia, meer bepaald de gebieden grenzend aan Venezuela en Ecuador, het gebied ten zuiden van Cali (departement Valle de Cauca) en departementen als Meta, Caquetá, Guaviare en Bolivar lopen burgers op het platteland een reëel risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van het intern gewapend conflict. In andere regio's en in de steden kan men in principe niet spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van aan het gewapend conflict gerelateerde geweld.

De veiligheidssituatie en het type geweldplegingen in de steden als Manizales, waarvan u afkomstig bent, zijn duidelijk verschillend van die op het platteland. Het geweld in de steden wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en ontvoeringen. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd en die het gevolg zijn van het intern gewapend conflict betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit conflict-gerelateerd geweld in de steden is desgevallend Vluchtelingenconventie-gerelateerd.

Belangrijk om op te merken is dat uw asielaanvraag en de door u ingeroepen vluchtmotieven grondig en individueel beoordeeld werden in het licht van de Vluchtelingenconventie. Gezien het vastgestelde weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen en uw voorgehouden asielprofiel. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag afgewezen.

Rekening houdend met alle individuele elementen van uw dossier, waaruit ondermeer blijkt dat er geen reden is om aan te nemen dat u een risicoprofiel bezit, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u in de stad Manizales conflict-gerelateerd geweld hoeft te vrezen en loopt u bijgevolg geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en werpen geen nieuw licht op de inschatting van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er in Colombia een gewapend conflict aan de gang is, en het geweld willekeurig is en dit ook blijkt uit het CEDOCA-verslag, zodat de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden toegekend.

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

2.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift en hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker in België verbleef van 1991 tot 2004, hij sinds zijn terugkeer in 2007 geen legaal verblijf meer heeft in het Rijk, hij nooit tevoren een asielaanvraag indiende en hij minstens twee keer vrijwillig naar zijn land van herkomst terugkeerde, "ongeveer acht jaar geleden" en "de tweede keer (...) in 2006 of 2007" (gehoor, stuk 5, p. 2). Op 11 oktober 2010 werd aan verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betekend en een repatriëring werd voorzien op 23 en 27 oktober 2010. Op 22 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag tot verblijf in die op 26 oktober 2010 werd afgewezen.

2.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Verzoeker beperkt zich voor wat betreft de subsidiaire bescherming enkel tot de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia.

De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Verzoeker is geboren in Bogota en zijn familie woont reeds jarenlang in Manizales, departement Caldas (gehoor, p. 1). Uit de Cedoca-nota "Subject Related Briefing. "Colombia" – "De actuele veiligheidssituatie", p. 28, blijkt dat UNHCR van mening is dat in sommige delen van Colombia er omwille van het hoge aantal burgerslachtoffers en het hoge aantal relocatie van personen of groepen, een situatie van veralgemeend geweld bestaat die voldoet aan de situatie van intern gewapend conflict, zoals beschreven in de kwalificatierichtlijn van de EU. Het departement Caldas waar verzoekers familie woont en waar hij naartoe terugkeerde wordt door UNHCR niet vernoemd als regio van veralgemeend geweld. Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat Manizales een gewelddadige stad is wijst de Raad erop dat dit niet blijkt uit de stukken toegevoegd door de partijen in de loop van de procedure.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS